

«Україна – це ми!»

Підготувала:

**Голова учнівського самоврядування
Судобицької ЗОШ І-ІІ ступенів
Козицька Ангеліна**

2017

Дорогий мій захиснику! Любий мій солдате!

Ти мене не знаєш. Я просто дівчинка, що навчається у школі, живе, як усі. В моєму селі тихо, не стріляють, але війна торкнулася моєї душі. Пишу тобі, бо так велить мені. В нашій країні майже півтора року триває ця проклята війна. «Вчора загинули два військовослужбовці, п'ять поранено», «вбито одного, троє поранено», «троє військовослужбовців підірвались на фугасі» — подібні зведення ми чуємо щодня і навіть ніби звикаємо. Так здається і тим хто в тилу, і солдатам на передовій. Але це не так. Хоч війна на Сході країни і стала для нас повсякденним явищем, всі наші думки лише про неї. Про вас, дорогі захисники. Я твердо переконана, що можливість мирно навчатися, радіти легенькому літньому вітерцю, яскравому осінньому падолисту, довгоочікуваному першому сніжку і підсніжнику-первоцвіту ми зобов'язані тобі, і тільки тобі.

Ти, солдате, зараз на Сході захищаєш свою країну на передовій. Там дуже важко, постріли лунають, тобі страшно, але для мене ти – герой, бо, незважаючи на страх, ідеш у бій і захищаєш Україну, майбутнє кожного, а значить і моє. Ти тільки повертайся, тебе чекають батьки, дружина, діти, вся сім'я. А я молитимусь ще більше, щоб повернувся живим і, щоб на нашій Україні настав такий довгоочікуваний мир. Надіюсь, що прочитаєш цього листа і отримаєш мій подарунок – НАДІЮ, ВІРУ і ЛЮБОВ.

З любов'ю і вірою в краще, Марійка Баранюк учениця Судобицької ЗОШ І-ІІ ступенів

Війна

Війна була завжди і майже, всюди,
Але далеко десь була війна.
Та перед Богом так грішили люди,
Що й в наші двері увійшла вона.
Руйнує, нищить, палить все навколо,
А ми розгублені, не знаєм, що робить.
Чому вона прийшла, та хто наш ворог?
Як вбити брата й після того жити?
Вчорашній брат підняв на тебе зброю,
Навчили проти брата воювати!
Отямтеся – слов'яни ви обоє!
І Русь свята – то ваша рідна мати.
Що вам ділити? – Землю, небо, Бога?!
За вами мати плаче і жона.
Війна проклята не щадить нікого.
Сирітська доля в світі – не одна.
Вона жалю незнає, ні пощади.
Взиваємо до Бога ми щоднини:
“Гріхи прости і боязкість заради
Та збережи нам неньку Україну.....”

*Автор: Мартяк М.С. вчитель Судобицької ЗОШ І-ІІ ст..
Збірка “Моєї долі листопади” Дубно, 2017*

Вірш – реквієм Лист солдату!

Привіт Солдате! Як ти?

Як твоє серденько?

Живе, чи ні, на тій братовбивчій війні!

Солдате прошу – довго не барися – скоріше додому вернися.

Бо вже сумує вся рідня, а особливо твоє дитя.

Яке щоночі коханої твоєї питає «Мамо, тато нас не забуває,
він повернеться, це я точно знаю,

бо кращого татуса не має!

Він же ж країну мою захищає» - у школі діткам донечка
твоя розповідає.

І навіть я почула

це здаля, як гордилося твоє маля...

Проте той лист не дійшов до солдата, бо не стало його у
хвилини важкі.

«Ой хто ж тепер нас буде захищати» - кричала Софійка
побачивши тата в труні.

А мама синочка так міцно тримала, і у холодную щічку
його цілувала, бо знала,

що не буде він більше зиватись

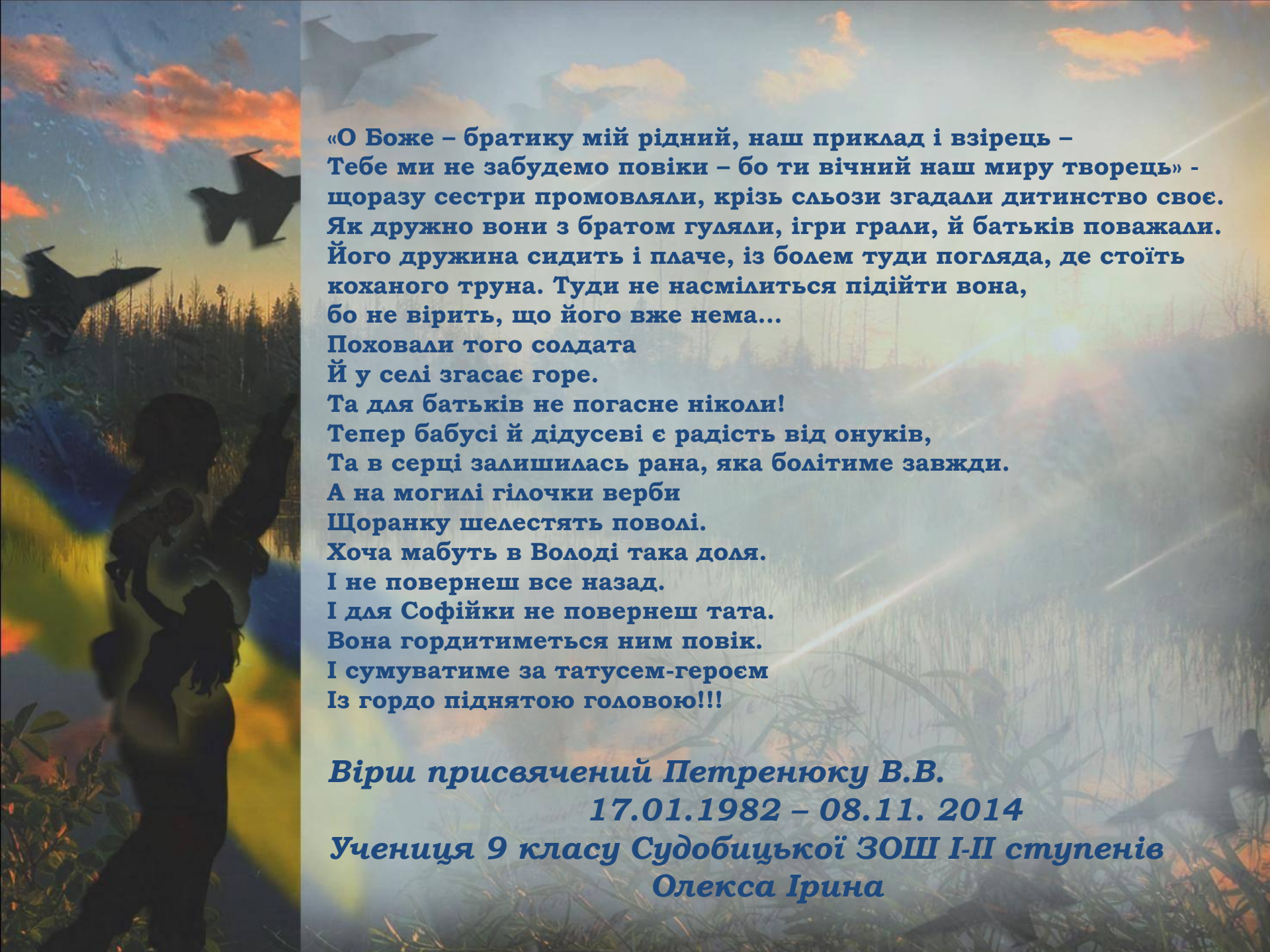
у рідненькій батьківській хаті. «Володя, Володя, Володечку» -
так гірко вона промовляла й на дитя своє поглядала!

А батько сидів скраєчку, за серце міцно схопився,

й згадав той сон що йому вночі наснився. Про сина,

як з ворогом бився, як захищав неньку Україну, і

як не вберіг себе й загинув!

**«О Боже – братику мій рідний, наш приклад і взірець –
Тебе ми не забудемо повіки – бо ти вічний наш миру творець» -
щоразу сестри промовляли, крізь сльози згадали дитинство своє.
Як дружно вони з братом гуляли, ігри грали, й батьків поважали.
Його дружина сидить і плаче, із болем туди погляда, де стоїть
коханого труна. Туди не насмілиться підійти вона,
бо не вірить, що його вже нема...**

Поховали того солдата

Й у селі згасає горе.

Та для батьків не погасне ніколи!

Тепер бабусі й дідусеві є радість від онуків,

Та в серці залишилась рана, яка болітиме завжди.

А на могилі гілочки верби

Щоранку шелестять поволі.

Хоча мабуть в Володі така доля.

І не повернеш все назад.

І для Софійки не повернеш тата.

Вона гордитиметься ним повік.

І сумуватиме за татусем-героєм

Із гордо піднятою головою!!!

Вірш присвячений Петренюку В.В.

17.01.1982 – 08.11. 2014

Учениця 9 класу Судобицької ЗОШ І-ІІ ступенів

Олекса Ірина

ПЕТРЕНЮК
ВОЛОДИМИР ВОЛОДИМИРОВИЧ
(17.01.1982 — 08.11.2014)

Звання — прапорщик

**Був учасником
антитерористичної операції в
Луганській і Донецькій
областях.**

**Похований в с. Судобичі
Дубенського р-ну.**

Вічна пам'ять загиблому герою!

Війна несе горе всім. Кров, біль, страждання випали на долю дорослих, які зі зброєю в руках пішли на фронт. Ця війна залишила слід в душі кожної людини . Зберігаються спогади про жахливі події. Вони будуть передаватися від покоління до покоління. Рідні Петренюка поділились спогадами про своє життя опалене війною. Ці спогади ми зібрали ось тут.

Петренюк Володимир Володимирович народився 17 січня 1982р. Маленький хлопчик з безпосереднім та щирим сприйняттям навколишнього світу. Як і всі діти в цьому віці, він любить радіти життю. Більш за все Володя хотів вчитися, тому він рано почав читати і книжки йому стали мудрими порадиниками та вірними друзями. З раннього дитинства в чесних і працьовитих односельчан, він вчиться любові до рідного краю, щирості, співчуття та людяності, і вже вміє відрізнити злих лицемірних людей від добрих справедливих. Він поважає працю дорослих і з радістю допомагає своїм батькам. Рідні були для нього найкращими вчителями. Від батька він навчився поважати багату на врожаї землю та трудівників в полі, від мами – любити природу рідного краю та з добротою відноситися до людей, від діда навчився бачити в простому прекрасне та незвичайне, а також дотепного гумору та бути майстром на всі руки. Оточуючі люди також із задоволенням спілкувалися з ним.

Батько пророкував йому: «Будеш іти межі люди і вибивати іскри...» і пророцтво збулося. З сільського маленького хлопчика виріс великий український патріот-захисник, який не забув свої корені, і добре пам'ятав всіх рідних і односельців.

Він одружився, коли йому було 25 років. Через рік народилася донечка Софійка. Звістка про війну на Сході охопила все село. У вересні Володимир був мобілізований.

Невеличка хатинка у селі Судобичі. Тепер у нашому селі її знає кожний. З порогу цієї домівки вирядила матуся свого сина на війну.

Наостанок помітила, як промайнула на обличчі сина тінь журби, бо і у самої серце стиснулося до щему, та Володя без вагань зібрався у дорогу, бо, як кажуть, обов'язок захищати свою Вітчизну ніхто не відміняв.

І почалися для матері хвилюючі дні і ночі, повні очікування жаданого телефонного дзвінка. Під час минулої – Другої світової війни матері і дружини з нетерпінням чекали листів, пропахлих порохом війни. 70 років минуло після її закінчення, і здавалося, що ніколи вже наша земля не зазнає жаху війни, що більше ніколи матері не чекатимуть звісточок від синів-фронтовиків. Та біда прийшла, звідки її не чекали. Тож знову чекають матері синів, знову молять Господа, аби вберіг їх від злої долі. Кожен дзвінок від сина втішав Раїсу! А чекання на наступний дзвінок рвало її душу навпіл.

І ніби то все було добре настільки, наскільки може бути добре в матері, дитина якої на війні. Плакала, молилася, каменіючи від жаху дивилася новини. Мабуть, материнське серце вже відчувало біду.

Але сама себе заспокоювала:

-Все буде гаразд, все буде добре. Його мине біда, я сподіваюсь, я молю Бога.

Та настав день, коли її телефон мовчав. А вона чекала, ой як чекала! Не пролунав дзвінок і наступного дня, і ще наступного...

Господи, якби ж можна було розірвати оту тишу, порушити оту невідомість, яка рвала материнське серце на шматки!

Мовчить син, мовчать його побратими, здавалося, мовчав тоді цілий всесвіт. Та телефон задзвонив 8 листопада 2014 року. Повідомили:

-Ваш син мертвий!!!!

Материнське серце відмовлялося вірити, що сина нема.

**Петренюк Володимир з с. Судобичі загинув 2014 року
у зоні АТО.**

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ!

**ХАРИНЮК
РУСЛАН ЮРІЙОВИЧ**

Рік народження 27.07.1996р.

с.Судобичі

Пішов на котрактну службу

8 листопада 2014 року

Був учасником бойових дій

2016 р. м. Щастя

Луганської обл.

**В даний час навчається у
Академії Сухопутних Військ**

гетьмана ім. Петра

Сагайдачного

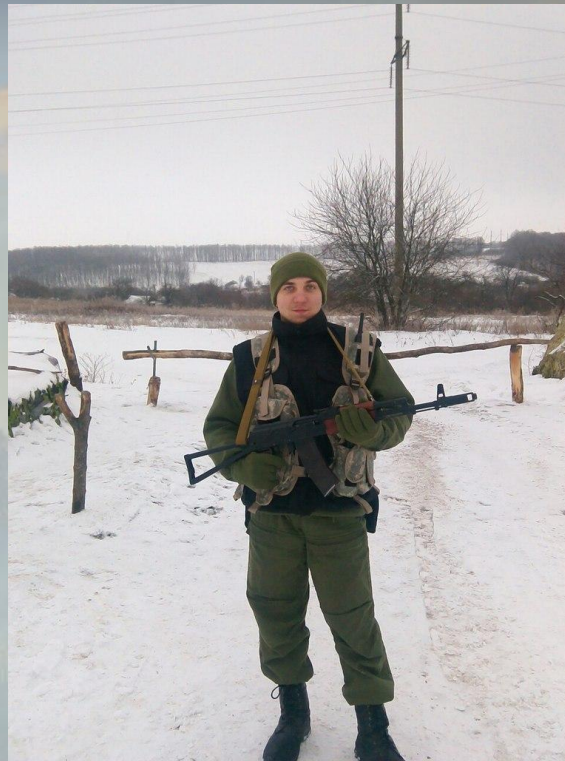
м. Львів

Війна, що нас змінила

Ми не будем такими, як до цієї війни.
Втомившись від фальші, боїмося тиші.
Поламаним сім'ї, скалічені душі,
Тривога змією серця наші душить.
Свої раптом стали чужими,
І помисли їхні уже не свої,
І всі ми якісь нещасливі,
Живе в нас цей вірус війни.
Вилікуватись можна зараз нам усім
Свободою, миром, любов'ю до тих,
Хто довгі місяці у підвалах сидів,
Терпів, а потім нарешті прозрів,
Що любить Україну він зрозумів.

Марійка Баранюк
учениця Судобицької ЗОШ І-ІІ ступенів

Нам потрібне мирне небо

Щоранку, прокидаючись, ми надіємося на те, що саме сьогодні почуємо з телеекранів таке бажане і довгоочікуване: в Україні запанував мир. Але, на жаль, знову чуємо про постріли, вибухи, втрачені молоді життя. Та, незважаючи на все, живемо з вірою у те, що збережемо незалежність і цілісність нашої держави.

У рамках національно-патріотичного виховання класним керівником 8 класу Судобицької ЗОШ I-II ступенів Федорчук Тетяною Валеріївною було підготовлено і проведено загальношкільний урок мужності «Нам потрібне мирне небо». Саме в День Збройних Сил України відбулася зустріч учнів школи із захисником, героєм, ветераном АТО Драновським Олексієм Володимировичем. Дуже важливо, щоб школярі від очевидців дізнавалися про роль і місце військових з нашого краю у боротьбі за цілісність України. Під час заходу Олексій розповів про нелегкі бойові будні, умови життя, бої з сепаратистами, життя між боями, настрій військових і добровольців. Емоційний виступ учасника бойових дій був наскрізь пронизаний любов'ю до України, прагненням захищати кожен клаптик рідної землі. Учні школи привітали дорогого гостя квітами, піснями, подарували свої вірші, малюнки.

Саме такі моменти дають нам усвідомити, що означають такі, здавалося, прості слова як незалежний, вільний, що означає бути справжнім патріотом. Це пробудження свідомості відбувається від наймолодшого до найстаршого.

Такі зустрічі залишають у наших дитячих душах віру у світле майбуття і нестримне бажання бути схожими на тих, хто захищає Україну.

Оберіг землі моєї

У полі жито дозріває,
Колоссям зрілим шелестить.
У небі жайворон співає,
Завзято крильми тріпотить.
І синє небо, й жовте поле –
Це оберіг землі моєї.
І хай куди закине доля,
В думках прилину я до неї.
Простори рідні України
Я буду в серці берегти.
Нема у світі більш країни,
Де ще таку красу знайти.
Тут люди працьовиті й щирі
І самі творять сою долю.
І будуть завжди в мирі,
Бо не зламати їхню волю.
Й майбутнє ясне і багате
Не за горами, друзі, вже.
І прийде щастя в кожную хату.
Нас Матір Божа береже.

Марійка Баранюк

учениця Судобицької ЗОШ І-ІІ ступенів

Дякую за увагу

GIFK.RU

<http://it-science.com.ua/>